

ANY I

Llagostera, 21 d' Agost de 1910

Núm. 6

Redacció y Administració: Carrer de la Victòria núm. 1

EL DIBUIX

Molt vulgarisada l'està idea de que'l dibuix y pintura sols aprofita y serveix en aquells que poden fer d'ella una aplicació directa ó especial, mes per sort aixó que's un error garrafal vá perdent terreny cada día, fentse succesivament més palpable y evident de que 'ls coneixements del art del dibuix son en gran manera utils per tots els rams del saber desde el senzill obrer al home de ciencia, son un auxiliar poderósissim que fa més perfectes els treballs del primer proporcionant al segon un medi gránt d'expressió y demostració y servint á tots d'un gran element pera 'l desarrollo de 'l inteligencia. Aixís ho han comprés las grans nacions quant es rivalizen en vul-

garizar y extèndre en tots els seus dominis aquest ram d'ensenyansa hasta arriba com á Fransa y Alemania á declarar dibuix obligatori junt ab l'Escritura y Geometria en les escoles del Estat.

Aquestes nacions han comprés l'instrucció del obrer. Sobre tot en el ram en qu' s exacta 's reflexa d' una manera evident en els grans concursos de nostres dies que coneixém ab el nom d'Exposicions hont les nacions més industriáls es baten pels mercats del mon.

Aixís, donchs demostrada sa utilitat, hem de fer notar que 'ls pares tenen el deber ineludible d'encaminar envers l'art las aptituts de llurs fills, més aixó no s'ha de forsar ja qu' es cosa que 's demostra desde 'ls primers anys de l'infancia.

Una de les qualitats que 'ns proporciona l' art del dibuix, es posseï un objectiu en l' intel·ligència, que retrata ab justes proporcions tot lo que 'ns rodeixa ensenyantnos molt més que tota explicació que 'ns donguin de la magnificència de les coses. Y com que les arts se relacionen entre sí, veyém, que ab criteri propi y coneixement del dibuix, penetrém sens donárnosen compte en tota obra, per complicada que sia, ab tanta intuició com son propi autor.

S' ha notat que una dona que senti l' art may es una dona vulgar ni ab sos vestits ni ab sos gustos y conversacions, sempre tindrà opinió propia de quant la rodeixa; tant sabrà veurer un cuadro com discutir quanse vulga obra d' art.

Vos aconsello, donchs, als pares que empleyéu l' ardent imaginació de vostres fills ab alguna cosa que 'ls separi un xich de la prosa y materialisme que 'ls rodeixa, fentelshi fixar llur intel·ligència en un mon superior que s' en diu art y aixís apartaréu llurs idees de coses xorques, formant dintre d' ella una nova vida saturada d' nna atmósfera d' entusiasme envérs lo noble y lo bell.

REMEMBER.

A la colonia estiuhenca

Salut; alegre colonia
que ab la vostra diverssió,
ens portéu en nostre poble
animada distracció.

Ja la típica sardana,
tan bou punt héu arriuat,
s' ou per los carrers y plassas
de tot lo nostre vehinat.

¡Quines vesprades d' estiul
A la plassa d'en Roméu
á cada acacia un fanal
fent ballades trovaréu.

¡Sembla un jardí totalment!
Lo jovent hi acut; las noyes,
per obsequi á sos galáns
porten oloroses toyes.

Al devant de can Rafel
s'hi estableix la presidencia;
d' allí miran las *mamá*s
si sas filles fan presencia.

¡Qui no véu la Carolina,
simpática sardanista,
que al véurer com la punteja
fa tornar boig al artista.

En la dança catalana
tots ballém sens fer remor,
més, si tocan la sardana
que 's diu: *Regalims del cor*.

De las cases los salóns
hont s' hi canta' ,s riu y's balla,
s' hi juga al ¡¡Miau!! y se contan
cuentos, xistes y rondalles.

Del piano lo séu teclat,
impulssat per dits molt fins,
surten notes que las cantan
angelets y querubins.

Se toca sarsuela nova,
algún *Worsley*, cotillóns,
óperas de *rayadillo*,
mazurcas y rigodóns.

Lo Sol va perdent l'escalfa,
lo dia se vá escursánt,
tots preparen la maleta
per poguer anar marxánt.

Ve l' hora de despedida;
abrassadas, plors, petóns...
—Adéu prenda.

—Adios amiga.

—Fins l' any que vé.

—Si estém bóns.

Ja comensa la tristor
de la plassa las vehinas,
y tots cantém: *Volverán
las obscuras golondrinas...*

PEPET C. Y C.

A "CHANTECLER"

Els que tenim la mania d' escriurer, que tal vegada es pitjor que la de coleccionar fototopies ó claus vells, tenim també, de tant en tant, alguna satisfacció veritable,

á pesar de que son més nombrosos els disgustos.

Y una d'aquestes satisfaccions, es rébrer la visita d'un nou periódic, aont s'hi véu una nova energia de joventut, y una nova esperansa de victoria.

No cal dir la que va produirme la aparició de CHANTECLER, aont, baix els pseudónims posats dessota bells articles, hi endevinaba l'enginy de caríssims amics, prestos també, ab les armes de la literatura y del bon humor, á trevallar en la laboració pacienta del Ideal, y en la purificació de la nostra parla.

La sortosa trovalla del titol, predisposa ventatjosament á fruirne els seus escrits, y á compenetrarshi: CHANTECLER, efectivament, te un cert caient d'alegría y serenitat, de joventut y forsa: te una tal audacia en els esperóns; te tanta consciencia de lo que val,—al revés, en aixó, del d'Edmod Rostand,—que per sí sol augura una llarga actuació; mantinguent sempre, per forsa de la rahó, l'autoritat de gall.

Peró, ¡cuidado, CHANTECLER, ab les faisanes! Estigues amatent, també, á les traïdories dels servils, dels fracassats, dels ineptes ¡Estigues sempre ab el bec á punt, per devorar als cues que rastrement vulguin lligarte les potes ó embrutirte el esperóns! Els esperóns, son el teu *panache*, y á mé d'enrobustirte ab la seva polpa, al matarlos farás trevall de depuració, que tant manca á casa nostre.

A cada *bequerada* que donqui, CHANTECLER se trovará més rejuenit, y ab noves forses; que s'explaii, doncs, á les seves amples; que cobeji tantes gallines com pugui; peró, per la seva propia conservació, que s'allunyi de les faisanes, molt hermoses, molt coquetes, molt atentes, peró que donen el verí de la impotencia.

Aváns de claudicar, que CHANTECLER, ell mateix, se clavi els esperóns y 's mati gloriosament: peró, sobretot rés de deixar-se posar el ganivet al coll en vigílies de qual-sevol festa caciquista.

M. AUDAL.

CAVILACIONS

Penso, rumio, cavilo,
y res; mon cor plé d'amor,
sols ab tú pensar me deixa
com si 'n fossis mon senyor.

Y si ets tú qui 'n mon cor reina,
¿per qué 't deixas estimar?
Si mon amor te don pena,
¿per qué no m' ho tens privat?

Estimarte jo voldria,
pro no més com a germá;
allavors sí, que 't faria
gosar sempre; may penar.

Mes no puch. Sento dins meu
foch potent qu' inflama 'l cor,
al'ensemps que dolça veu
va dientme; es ton amor.

Es l'amor, rara paraula
qu'encloheix distints sentits:
segons uns, serena calma;
segons altres, greus neguits.

Pera mí, l'amor que sento
es cel blau, es vermell foch,
es la gloria de la terra,
es l'infern ficat al cor

Per favor els demano
llegidors meus,
no critiquin mos versos
ab forta veu;
puig si no estant escrits
ab correcció,
la culpa, ho poden creurer,
no la tinch jo.
Qui la té, vaig á dilsho
tot baix baixet,
es l'afany d'imitar
a n'en Miquelet;
ja que per imitarlo
versos vaig fent
sens pensar qu' a mí 'm falta
lo seu talent.

SARA.

Als jovenets de Llagostera

¡Salut! jovenets de Llagostera
ja hem arribat per fi á l' hora
de trobar la bona aurora
anant avant y may enrera.

Tots nostre himne cantarém
ab la véu que may s' apaga,
puig CHANTECLER no s' amaga
y tots amunt l' enlairarém.

Quant més forta n' es la véu,
més forta es també la terra;
se sentirá damunt la serra
resonant per tot arréu.

Y pels plans espargirém
nostre véu ben entonada,
y sempre será escoltada.
ab lo crit qu' axeicarem.

Y quant CHANTECLER siga arrelát
y tingui lo necessari,
no hi haurá pas cap contrari
que li fassa cap disbarát.

Nosaltres, els jovenéts
del poble de Llagostera,
portarém nostre bandera
ab el cap y cor ben néts.

No volguem esser enterráts
en los abíms més profonds
puig que'ns pendrían per tontos
poguent ser aixurigáts.

Encar que som jovenéts
aviat homes serém
y allavors l' honorarém
fins ab los nostres filléts.

ENRICH DURÁN.

Llagostera 28-7-010.

Una impressió d'art

Mon amich el jove pintor Rocabrau me ponderaba tant y tant, cada día, les belleses dels voltants de sa casa pairal que á la fi vareix acceptar sa invitació.

Després d' un viatge entre 'l carril y tartana arribarem al lloch disposat á aprofitar l' estada y pendre algunes notes de color, del sím més alt de la montanya de Vilamoll aont s' esqueya sa propietat.

De bon matí á la tresca emprenguerem la caminata deixant els negres casalots que formen la vila, encaminant nostres petjades envers l' hermita de Sant Tém, que per llarchs temps resta abandonada.

Passada dita hermita, que's troba á mitj camí l' ascensió ja 's cosa un xich més costosa.

Ems posem les capses al coll á tall de motxila y esgarrapant el gros rocam y ab arpades als bruchs, arbossos y ginestérs arribem á la ti al sim de la carena desde aont s' ovira un sorprenent y variat paisatge.

Era á sol ixent.

Llisca del fons del barranch una tupida boira que 'm prou feines deixa penetrar els raigs de sol.

Negres nuvolades passen per l' espay ab carrera desentrenada com si s' empaitessin ab dalit.

El cel es posa entelat y rúfol.

Nosaltres, entre ganes d' aprofitar l' estada pintant y ab el dupte de mollarnos, pugué més l' afició y resolguerem lo primer. Obrirem, donchs, las nostres capses disposáts á impresionar tota aquella tonalitat grisa del mal temps. Ens entusiasmarem per moments, car el paisatge valía la pena. El sol darrera un núvol negrench, ab forma de montanya, 'l batía ab tota sa forsa donantli un tó moredench y de l' onda capritjosa que formaba, 's destacaba un ribet d' or que á parts confos ab el cobalt del cel li donaba una tonalitat verdenca d' un vert poma, contrastant fortament ab la foscor de la massa general.

Com més entusiasmat estavem en traslladar aquells tefrechs tons á la tela, m' adono d' un selinci estrany, sento que no sento res, la natura estaba parada, 'ls arbres, les plantes, tot, tot resta inmóvil, aixó (dich entre mi) será 'l preludi d' una tempestat, y tot depresa fico la paleta á la capsa, tanco de cop, y crido a mon amich.

—¡Rocabrául ¡Rocabrául

—Que; ¿qué passa?

—Fuixim depresa, ó la tempestat 'ns troba aquí dalt.

Las nostras veús resonan d' una manera vaga.

De prompte sentim una remor estranya que no sabem d'aont vé, acentuantse cada colp més.

Es el vent que ab sa forsa invisible ho posa tot altre colp ab son moviment ondulatori.

Grans masses de boira de forma rara volten y revolten per l' espay.

Sentim alenades d'aire encés, una caló d' estufa que 'ns molesta.

Las aus xisclen buscant refuixi desde l'alta serra envers el plá. Nosaltres, per no ser menys fem lo mateix y ab la capsa al cap, á tall de paraigües, baixem sorteixant el mal camí de la pendent, al ensemps que grcs gotam acompaña 'ls remolins del vent tempestuós que udola com llop enmatzinat.

En aquell endemoniat concert, el ressó del tró y la véu alta repercutian ab forsa per les conques vehines hasta perdres per l'infinit.

¡Oh! Alló era una tempestat desfeta.

L'aigua queya á devassllás ¡quin xafech!

Un tremolós llampegueixar enlluernaba de tant en quant la tétrica fondalada aont y petaba l'aigua que era un gust.

Els clots, eran convertits en basses bullint d'aigua glassada 'ls curriols ab furients torrénets, el barranch en cascata 'n fi un *diluvi universal* que 'ns feya saltar esma-perdúts buscant adelarats l'*arca* pera posarnos á sopluitj maieint la mala hora que tinguerem.

Per fi sentim vibrar per l'aire tempestuós sons que 'ns arriben del vell cloquer de l'hermite qu' al brandar sa campana per la impetuositat del huracá fón per nosaltres com una esperansa que 'ns cridá á racés.

Després de mil sustos, caigudes y molls de cap á peus, poguerem arribar tatigadíssims dins l'hermita aont trobarem un remat d'ovelles belant espantades á redós de llur pastor que s' aixoplugá com nosaltres, fugint del xáfeh.

Allí ajudats d'aquell bon home poguerem aixugar els nostres trajos que regalaven com roba de bugadera.

Desde aquell, per mi memorable dia, que 'm firso molt mes ab els calendaris, puig no voldria pendre més una altre *impresió d'art* com la de la montanya de Vilamoll.

FEL-SAM.

La cigala y la formiga

La cigala y la formiga
son dos animals ¿veritat?
donchs si l' uná n' es petita
l' altre més de la mitat.

Veusaquí que fa alguns días
quant anava cap al bosch
vareix veure á las formigas
caminant á poc á poc.
Algunes de las formigas
portaben el séu menjar;
las unas duien espigas,
las altres un altre gra.
Com que feya un día hermós,
una cigala cantaba
ab son rac-rac enfadós
mentres feya mitjdiada.
Prompte diu á la formiga:
¿vols donarme de menjá?
Ves cantant, diu la formiga,
que no 't donará pas pá.
Travalles tant com jo,
y no cantesis com las,
vindría l' hivern traïdor
y no 't morirías pas.
Va venir que la cigala
de tant cantar, molt cansada,
com si la toqués una bala
va morir ben reventada.

Aquest vers vé á demostrar
que qui de jove no trevala,
ó bé de fam morirá
ó haurá de dormí á la palla.

JOAQUIM GAFAS.

NOTA: Es el primer que faig.

D. Quixot contemporani

(Continuació)

*Ahont veurá qui llegeixi l' impresió que feren á
D. Quixot els fets abans narrats.*

Alabaix se deixá cauer, D. Quixot, al arribar á casa seva després de sa primera sortida, á una cadira de brassos, baixa, de roba encurdillada, péus d'estisora y alt respatlle, y ab molt respecte y profóns silenci se sentá, en Xanxu, á un'altre cadira de balca que no lluny de la ocupada per lo caballer, hi había.

Pochs moments habían passat desde s' arribada, quant sortí de dintre la casa á l'entrada ahont se quedaran nostres personatjes, y que al mateix temps servia de sala de rébrer, una

dona de edat indeterminable, puig fá de mal sapiguer ni calcular els anys que puguin tenir algunes dones, pero que per jove ja no podia presentarse y per vella tampoch podia tenirse, de poca estatura y bon xich grossa, per lo que li deyen p̄r mal nom la *Curta*, si bé 'ls que la tractaben familiarment, l' anomenaben Lina —contracció de Carolina, molt corrént en la vila—, de cara de lluna quant fá 'l plé, però tan llengua-solta ó xarrayre, que, si no l'hi paraba D. Quixot, una volta arrencada y en moviment, semblant á un *timbre* elèctrich, ab més motiu per son *timbre* agut, era cosa de anarsen corréns qui no volgués tenir mal d'orelles, adornada de una intelligència d'igual extensió que 'l seu mal nom, ab la circumstancia agravánt de ser pretenciosa.

Altre dona que sortí darrera de la Lina, encar no había aqueixa donat el bon día als arribats, y que repetí la salutació, n'era una noya d'uns dinou anys, ni alta ni baixa, ni grossa ni prima, ni seca ni grasa, ni morena ni rossa, pero de bonichs ulls, paraula carinyosa y sense ser molt guapa era simpática, poguént molt bé optar als vots dels concurs de noyes boniques de la vila, que dihuen vol organisar un periódich, y á la que anomenaben Justa.

No cal dir qui eran, puig, com tothom sab, am D. Quixot sols hi vihuen sa majordona y sa neboda.

Com casi may, aqueix cop tampoch sapigué coneixer la Lina que D. Quixot no estava de bon tremp, y sense encomenarse á Deu ni al diable 'ls hi pregunta:

—¿Han pogut sentir alguna cosa?

—¡Sí, Lina, sí per desgracia!, tinch que contestarte, encar que la teva pregunta sigui indiscreta, puig no déus oblidar may que la curiositat sens mida que demostres am totes las coses, es un defecte que tens obligació de corretgir. Y dirigintse á Xanxu li digué:

—¿Has vist, amich Xanxu, de quins medis se valen els malváts encantadórs per poguer dir impunament las heretjias que has sentit? No es art d'encantament convertir en inexpugnable castell una fábrica y en gos enmatinat algún desventurat defensor de bona causa. Ah! Si lo bellaco que tan mal parlaba de la nostre ben volguda vila no hagués tingut la

protecció que l'hi ha sortit, malíssimament ho hauria passat, puig á falta d'armas m'hi havia agafat ab los brassos, per castigar son desvergonyiment, tot y no ser, com segurament no será, caballer digne d'esgremir ses armes ab mí. ¿Quina dignitat pot tenir, ni noblesa el que parla malament de sos conciudadáns? Ja veus Xanxu amich, quin criteri més mesquí ha expresat lo fátuo, de tots nosaltres, si be reconeix la bondat de la causa que ve á defensar nostre simpátich periódich.

—M' ha de perdoná sa mercé que me atreveixi á ferli alguna observació á lo que acaba de dirme; puig jo no he sabut véurer lo castell á que se refereix; lo gos era en realitat enmatinat, puig are per disposició de l' autoritat els hi donen la bola, seguit anaba, per vergonya nostre, d' un exércit de criatures mal educadas, las que casi segur sortían d' estudi, per de mostrar que tal volta ni llurs pares, ni llurs mestres els inclinen á la bondat de cor compadintse de las bestias, y, considerantles necessarias al home, estimarlas per los serveis que li reporten, ó si els hi ensenyen donan probas de no apendrer, y salvant lo respecte que me mereix sa mercé, y fent protesta de 'l méu amor al poble, també crech que molt de lo que habém sentit es veritat pura y neta, ja que d' ensoyament los habitans de la vila, per desgracia, no 'n poden tenir més; de pensá, no 's vehuen gaires probes de que sa inteligencia treballi en profit comú, ni casi particular, d' estímulo ni interés en rés, tampoch ne donen mostre, y aixís podriam anar diguent hasta el no volgué gastr els deu céntims pels periódichs, los uns, obrérs, perque se excusan am la falta de trebáls y poch guanys y s' en gastan deu cada día, al menys, á la taverna, per ví que 'ls hi envenena el cos, y els altres que no ho son per despreci á lo que 's fá á la vila, que, tot y siguent modest, sempre recrea é instrueix.

—¡Bé, molt bé Xanxu! no pogué menys de exclamar la Lina, y aixó de las bolas als gosos es molt lletj; en car que ho hajin disposat las autoritats per corretgir l' abús que 's fá criantne tans, que posen am perill les nostres comes, pero jo n' ho puch véurer quan esparnategent d' aquell modo tan esgarrifós y me sembla que tindrián de buscar un altre modo de corretgir l' abús.

—¿Y per qué en lloch de matarlos, no obligan á qui vulgui tenirne á treurer un permís, obligantse á felshi portar collar, áb lo nombre del permís y nom del amo, y morrió, fent pagar ab rigor una multa á qui faltés, cual producte podría entregarse al hospital?, s' aventurá á dir la Justa.

—A tú, Xanxu, dech dirte que com no entens rés ab aqueixes coses de encantaments, encar que ho vegis no ho créus, y per aqueixa rahó te sembla realitat lo que has sentit y vist, mes temps no ha de faltarte per convencert de que 'ls encantadors, desgraciadament, massa fant de las sevas per burlar la rahó y la justicia; y á tú, Justa, que si es cert que la autoritat disposa que 's matin els gossos que van sense morrió, millor faría seguir un altre modo parecut al que tú has dit. Com aqueixa tarde tinch intenció de sortir, are pots retirarte Xanxu, y vosaltres á la teina.

SEBA 'N TENS?

Bequerrades

S' ha rebut la següent bequerrada:

«S' estilan uns *escribidors* que fan riurer: N' hi ha que parlen de banys y no saben escriurer aigua».

¡Homel ¡homel Aquests *escribidors*, si escriuhen, es perquè vosté, sabent molt més, no ho fá, al mateix temps li supliquém accepti 'l càrrrech de corrector ja que, com sab ens fa falta un Sr. dels séus mérits y de la seva talla.

La prudencia no 'ns deixa dir res sobre la detenció de nostre bon amic y company de redacció en Santiago Bordas. Hi ha coses que com més se remenan, més... puden.

Noves

Tota la premsa desde ià alguns dies ha vingut ocupantse de la situació horrorosa en

qu' es troven els emigrats al Brasil, publicant una informació en la qual s' explica detalladament els tractes inhumans y angunies que sofreixen tots els pobres que, seduïts y enganyats pels agents que corren per tots els pobles fent les més falagueres y fantástiques promeses, s' han traslladat a aquella República.

Nosaltres també, al protestar d' aquets fets intolerables, cridém l' atenció dels hómes y en particular del jovent perque no siguin víctimes d' aquets que, pintantlho tot de color de rosa, els porten a morir a aquelles llunyanes terres.

El próxim nombre, si les coses no 's cambien el dedicarém tot al noble cos de Somatent d' aquesta vila, per les testes que tindrán lloch ab motíu de celebrarse la cerimonia de la benedició de llur bandera.

L' acte promet esser solemne y de gran ressonancia.

Pagesos, si voleu tenir fruites grosses ruixeules, tot penjant dels arbres, ab una finíssima pluja que contingui en disolució sulfat de ferro (caparrossa verda) en la proporció de vuitanta centígrams per litre d' aigua.

Está probat.

N' hi havia qu' els causava nial efecte el que 'l metje Municipal hagués fet posar un vistós lletrero a la porta d' un atacat d' enfermetat contagiosa.

A n' aquets els hi hem de dir qu' encara 'n fa poch, puig els Estats-Units, nació que tenim com a model d' avens hi posen un rótol que diu:

«Aquí hi ha un malalt atacat d' enfermetat contagiosa poguent produir la mort y queda prohibida l' entrada y surtida en l' habitació.»

La novetat, encara que útil sempre fa *garrar* als rutinaris.

A petició d' alguns socis y pera donar més facilitats als nostres joves col·laboradors de primera volada, donarém desde aquest nombre

y sense interrupció una petita lliçó de català treta d' un obra del savi director de l' «Escola de mestres» en Joan Bardina.

A ter tasca donchs.

Clissó de català

Ménes de paraules. ANALOGIA

El món és tot de còses. D' elles jo 'n tinch idèyes. Les idèyes les exterioriso per mèdi de paraules. Així les paraules són el còs de les idèyes, y les idèyes són un retrat o mirall de la realitat.

Hi ha una còsa que 's diu llibre. Si sé lo que és un llibre, en tinch idèya. Si vull dir a un altre lo que és aquesta còsa o aquèsta idèya, diré 'l mot «llibre». Per lo tant, una paraula serveix pera treure a fóra una idèya que jò tenia d' una còsa de la realitat.

Agafèmho al revés. Tu parles de la mare, per mèdi de paraules, naturalment. Senyal que tens idèya d' ella. Si no, parlaries d' una còsa que no sabies lo que és, com ho fan els bòigs y els ton-tos. Y si parles y tens idèya de ta mare, senyal que hi ha una còsa, un ésser, a qui tu dius «mare».

Idèya, donchs, és com un retrat d' una còsa que tinch al cervell. Y paraula o mot és un só qu faig ab la boca pera que 'ls altres vègin l' idèya que jò tinch dintre; és l'exteriorisació de les idèyes, el còs dels conceptes, els quals, sense paraules, restarien amagats dintre meu, sense comunicació ab els demés.

VOS...

A la Sra. GIRONA, artista y dona.

Com á artista, sou eminent
Com á dona, encantadora.

I

Com á artista, sou eminent,
Vostra veu fresca, argentina,

es filtra al cor tant dolçament,
que li fa oblidar de moment
totes les penes de la vida.
Tengu en vostre gest airós
la elegancia y la bellesa,
y vostre dir cadenciós
es tan bell, tan armoniós,
que sou reina en gentilesa.

En vostres hermosos ulls, l' art hi nia
|Sou una deua del temple de Talial

II

Com á dona, sou encantadora.
Hi ha en vostres ulls somniadors
tal forsa imnotizadora
que vostrá mirada ubriagadora
causa ane'ls cors greus dolors.
En vostre cos ple d' hermosura
ab tan acert hi ha prodigat
ses gracies, mare natura,
|que sou la més gaia criatura
que Deu á la Terra ha posat!

Y vostres llabis roijos ab dolç somris.
prometen á tot mortal un paradís.

SANTIAGO COLONER.

TRENCA CLOQUES

LOGOGRIF NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 Furat de casa.
6 8 7 6 8 3 8 Carruatje.
2 3 1 4 7 3 Altre mon.
6 7 4 3 8 Al cap de les dones.
3 2 3 8 Al ull.
3 8 5 Tots ne tenim.
1 2 El mármlol ho es.
2 Vocal.

Xarada

Es animal ma segona
el més fidel que te l' home
obgecte quatre-tres-cuatre
molt enemich de la rata;
ma tot, lector estimat
trobarás qu' es nom de vila
y d' instrument de pescar.

UN DEL POBLE.

SOLUCIONS DEL N.º PASSAT

Endevinalla. . . . GRANADA
Conversa. . . . MARIO

IMP. DALMÁU CARLES Y COMP.—GERONA.